

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **S. M.**
státní příslušnost: Ukrajina
bytem v ČR: H. P.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2018, čj. MV-39966-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2018, čj. MV-39966-4/SO-2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo „OAM“) ze dne 26. 2. 2018, čj. OAM-9675-10/ZR-2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

povolení k trvalému pobytu, podanou dne 26. 6. 2017 podle § 67 zákona o pobytu cizinců (dále též „žádost“).

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí stručně shrnula skutečnosti zjištěné ze spisového materiálu, na základě kterých dospěl OAM k závěru, že nejsou splněny podmínky pro vydání povolení podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce byl účastníkem posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) od 19. 10. 2015 do 29. 5. 2017. Mezinárodní ochrana mu udělena nebyla. Žalobce nesplnil základní podmínky zakotvené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. nepobýval na území na příslušné pobytové kvalifikované oprávnění 4 roky nepřetržitě a azylové řízení trvalo méně než 2 roky. V osobních a rodinných důvodech jeho žádosti neshledal OAM důvody hodné zvláštního zřetele.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že důvody své žádosti považuje za hodné zvláštního zřetele a s jejich hodnocením nesouhlasí. Těmito důvody jsou tyto skutečnosti: žalobce žije s rodinou v České republice od roku 2004, žijí zde jeho 2 děti, dcera je manželkou českého státního občana, za 13 let pobytu na území si v ČR vytvořil silné společenské a rodinné vazby a ztratil tyto vazby na území Ukrajiny, je osobou pokročilého věku, ovládl český jazyk a je v ČR řádně integrován. V zemi původu nemá nikoho, kdo by se o něho postaral, nemá tam ani pobytové oprávnění, tzv. propisku. Na Ukrajině by mu navíc hrozily restriktce za to, že se dlouhou dobu zdržoval v zahraničí a že požádal o mezinárodní ochranu; rovněž by se na něj vztahovala branná povinnost a hrozilo by mu nebezpečí ve vojenské službě. Žalobce uznal, že do zákonné doby 2 let trvání azylového řízení mu chybí přibližně 4 měsíce. Připustil, že ani dosavadní doba jeho pobytu není nepřetržitá, protože v minulosti žádal dvakrát o mezinárodní ochranu a také o úpravu pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že základní podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou prominutelné u každého žadatele podle § 67 odst. 7 téhož zákona.
4. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobcem uplatněné osobní a rodinné poměry nevykazují žádnou skutečnost, kterou by bylo možné považovat za výjimečnou a naléhavě vyžadující řešení situace žalobce povolením k trvalému pobytu. V rodinných poměrech žalobce správní orgán zjistil, že žalobce je ženatý, jeho manželka, ukrajinská státní občanka, nemá na území povolen pobyť, resp. svůj pobyt v ČR ukončila, stejně jako jejich zletilý syn. Zletilá dcera žalobce je provdána za českého státního občana a má tedy vlastní rodinu. Brannou povinnost a vojenskou službu v domovské zemi nelze podle názoru žalované považovat za důvod hodný zvláštního zřetele, jak OAM v prvostupňovém rozhodnutí náležitě vysvětlil. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5As 103/2011-62 žalovaná neshledala žalobcem uplatněné důvody žádosti za důvody hodné zvláštního zřetele v intencích § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

III. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně namítal, že žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

konkrétním okolnostem případu (§3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“), dále porušila § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje předepsané zákonné náležitosti, a rovněž porušila § 67 zákona o pobytu cizinců a § 90 odst. 5 správního řádu, neboť žalobci mělo být povolení k trvalému pobytu po neúspěšném azylovém řízení uděleno, resp. odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nemělo být zamítnuto.

6. Žalobce shrnul, že žádost podal po skončení řízení č. j. OAM-893/ZA-ZA15-LE23-2015 o udělení mezinárodní ochrany, které bylo zahájeno dne 19. 10. 2015. Řízení o udělení mezinárodní ochrany trvalo dobu blízkou zákonné lhůtě předpokládané v § 67 zákona o pobytu cizinců, když do úhrnné doby 2 let chyběly 4 měsíce. Žalobce v řízení o žádosti nejprve požádal o prominutí časových podmínek z důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Týmiž důvody hodnými zvláštního zřetele pak odůvodňoval i podání žádosti podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal na to, že je osobou staršího věku, na území ČR žije od roku 2004 i se svou rodinou, dobře se integroval, hovoří českým jazykem, je již bez vazeb k zemi státní příslušnosti. Žalobce nespороval, že mezi jednotlivými jeho pobytovými tituly během jeho pobytu docházelo k přerušení nepřetržitosti pobytu.
7. Žalobce poté v jediném konkrétním žalobním bodě uvedl, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřila k několika jeho odvolacím námitkám, když neodůvodnila, proč nelze důvody vyličené žalobcem považovat za důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 67 zákona o pobytu cizinců. Především se žalovaná dle názoru žalobce nevyjádřila k jím tvrzené hrozbě pádných restrikcí, které by žalobce stíhaly v případě návratu na Ukrajinu jako sankce za dlouhodobou nepřítomnost a za to, že žádal v zahraničí o azyl. Dále se nevyjádřila k otázce chybějícího zázemí a chybějícího povolení k vnitrostátnímu pobytu na Ukrajině, o které se žalobce nemůže přihlásit v obavě z dalších restrikcí ze strany ukrajinského režimu, neboť má nastoupit do boje v armádě, kterého se již vzhledem ke svému věku a přesvědčení necítí být schopen.
8. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 7. 2018 setrvala na právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které, pokud jde o vyličení skutkového stavu i právního hodnocení, plně odkázala.
10. Žalovaná s poukazem na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

12. Žalobce v první části podané žaloby namítal v obecné rovině porušení principů správního řízení, aniž by však tento žalobní bod naplňoval konkrétními tvrzeními. Žalobce obecně konstatoval, že napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení § 3, § 68 odst. 3 a § 90 odst. 5 správního řádu, neboť žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje předepsané zákonné náležitosti a o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo nesprávně rozhodnuto tak, že bylo zamítnuto.
13. K tomu soud uvádí, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. *rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54*). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Pokud tedy žalobce své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.
14. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétními důvody zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podrobně zabývaly a vyhodnotily je z pohledu zákonem stanovených podmínek. Správní úřady obou stupňů se ve správním řízení zabývaly všemi v potřebném rozsahu shromážděnými důkazy a v odůvodnění svých rozhodnutí se náležitě vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Skutkový stav věci byl v daném případě zjištěn zcela v souladu s § 3 správního řádu tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá zcela jasně, z jakých důvodů odvolací orgán zamítl odvolání žalobce, na základě jaké právní úpravy tak učinil, jakými úvahami se při tom řídil a z jakých podkladů vycházel.
15. Je zřejmé, že rozhodování o tom, komu bude pobyt na území státu povolen či zrušen, přísluší pouze státu samotnému, který je nadto oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. Aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly názor, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky (srov. *rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 43/2003, usnesení ÚS ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04*). Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území a s ohledem na vlastní zájmy.
16. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že se žalovaný správní orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v dostatečném rozsahu vyjádřil k rozhodujícím namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení.
17. Soud následně přistoupil k vypořádání konkrétních žalobních námitek, které žalobce v žalobě formuloval. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

18. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
19. Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.
20. Podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců Žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
21. Podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců Splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.
22. V ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy *„vymezeny podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu, kterými jsou: podání žádosti cizincem, který na území republiky nepřetržitě pobývá 4 roky, přičemž nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o včas podané kasační stížnosti.*
23. *Podle odstavce pátého žádost musí být podána ve lhůtě 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž splnění této podmínky je možné prominout za situace, kdy je žadatelem cizinec, který je rodičem žadatele mladšího 18 let nebo žadatele, který není schopen se o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo mu taková osoba byla svěřena do péče. Popřípadě je přímým příbuzným žadatele mladšího 18 let nebo žadatele, který není schopen se o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo žadatele osamělého a staršího 65 let a současně je takový žadatel osobně závislý na jeho péči.*
24. *Jsou-li splněny podmínky prvního odstavce a byla-li žádost podána včas, je rozhodnutí správního orgánu vázáno na splnění dalších okolností.*
25. *Pokud je žadatel osobou mladší 18 let, osobou, která se není schopna o sebe sama postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo osobou osamělou a starší 65 let, povolení k pobytu je správní orgán povinen vydat (viz. formulace zákonného ustanovení: „povolení k trvalému pobytu se vydá“) podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.*

26. *Pokud je žadatel cizinec, který je rodičem žadatele mladšího 18 let nebo žadatele, který není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo mu taková osoba byla svěřena do péče. Popřípadě je přímým příbuzným žadatele mladšího 18 let nebo žadatele, který není schopen se o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo žadatele osamělého a straší 65 let a současně je takový žadatel osobně závislý na jeho péči a současně této osobě již povolení k trvalému pobytu bylo uděleno, správní orgán rozhodne o povolení trvalého pobytu, jak vyplývá z § 67 odst. 3 a 6 zákona o pobytu cizinců.*
27. *Po čtyřech letech pobytu na území České republiky může být rovněž uděleno povolení k trvalému pobytu i jinému cizinci (tedy osobě, která nesplňuje parametry specifikované v odstavci 2 a 3 zákona o pobytu cizinců), pokud jsou pro to dány důvody hodné zvláštního zřetele a současně je splněna podmínka nejméně poslední dva roky probíhajícího posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany. V takovém případě správní orgán uváží, zda důvody pro udělení povolení k pobytu jsou vzhledem k okolnostem případu natolik závažné, že odůvodní vydání vyhovujícího rozhodnutí. Popsaný postup plyne ze znění § 67 odst. 4 zákona.*
28. *Ze systematického řazení uvedeného zákonného ustanovení pak vyplývá, že v případě všech žadatelů (§ 67 odst. 2, odst. 3 a odst. 4), je možno upustit od podmínky nepřetržitého pobytu čtyř let a současně podmínky posledních dvou let probíhajícího posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany, jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele, což zahrnuje, ale není omezeno na nízký věk nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele.“ Ke shodným závěrům dospěl též Krajský soud v Brně (viz rozsudek ze dne 31. března 2017, č. j. 62 A 83/2015-89) a Městský soud v Praze (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2018, č. j. 8 A 188/2015-45).*
29. *K důvodům zvláštního zřetele hodným podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců soud předně uvádí, že tyto představují neurčitý právní pojem. Zákon o pobytu cizinců totiž nespecifikuje, o jaké důvody by se mělo přesně jednat, a naopak ponechává na uvážení správních orgánů, zda jsou u konkrétního cizince dány (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2018, č. j. 5 A 79/2016 – 54). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 Azs 249/2017-49 uvedl, že „stěžovatel se mylí ve svém názoru, že žalovaný měl při vymezení neurčitého pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“ povinnost uvést konkrétní případy, které pod něj spadají. Vyčerpávající vymezení neurčitého pojmu není z povahy věci možné. Jeho podstatou je právě neurčitost, která dává orgánu aplikujícímu právo možnost uvážení ohledně toho, které situace pod něj podřadí a které nikoli, včetně situací dříve nepředvídatelných. Jeho výklad je proto determinován konkrétní věcí a postačí, pokud správní orgán rámcově vymezí obsah neurčitého pojmu na jejím skutkovém půdorysu (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 AfS 151/2004 – 73, publ. pod č. 701/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 AfS 45/2010 – 159, publ. pod č. 2189/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 Azs 288/2016 – 16).“ Tvrdit a prokázat existenci takových důvodů je však výlučně na cizinci podávajícím žádost dle § 67 zákona o pobytu cizinců (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 3 A 160/2014-58 nebo ze dne 27. 7. 2017, č.j. 3 A 160/2015-41).*
30. *Městský soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobce je osobou v produktivním věku, nejedná se o osobu mladší 18 let, ani osobu osamělou starší 65 let, že není známo žádné omezení žalobce, pro které by se nebyl schopen o sebe postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a dále že žalobce má dvě zletilé děti, a to syna M. M., st. přísl. Ukrajina, který na území ČR naposledy pobýval na základě výjezdního příkazu*

s platností od 11. 7. 2016 do 18. 8. 2016 a dceru V. L., st. přísl. Ukrajina, s povoleným trvalým pobytem rodinného příslušníka občana ČR s platností od 5. 12. 2016.

31. V nyní posuzovaném případě je nesporné, že žalobce pobývá na území České republiky od 20. 10. 2004 a že poslední správní řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce trvalo 1 rok, 7 měsíců a 14 dnů, tj. od 19. 10. 2015, kdy žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, do 29. 5. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobce. Závěr správních orgánů, že žalobce nesplnil podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je proto správný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 10 Azs 167/2017 - 46).
32. Správní orgány obou stupňů se ve svých rozhodnutích, které tvoří jeden celek, zcela dostatečným způsobem zabývaly individuální situací žalobce ve smyslu §67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy hodnotily, zda-li lze v posuzovaném případě prominout podmínky uvedené v §67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Skutečnost, že žalobce má na území ČR zletilou dceru, není důvodem hodným zvláštního zřetele, neboť se nejedná o důvod, který by přímo souvisel s jakoukoli nutností či naléhavou potřebou žalobce získat na území ČR trvalý pobyt. K důvodům týkajícím se obav žalobce při návratu do vlasti a obav z účasti v ozbrojeném konfliktu, soud poukazuje na správné závěry správních orgánů, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud žalobcem uváděné důvody nezakládají právo cizince na azyl, nelze v nich spatřovat ani důvody hodné zvláštního zřetele, neboť se jedná o zákonnou povinnost, kterou státní příslušník dané země musí dodržovat, přestože z této povinnosti může vyplývat ohrožení bezpečnosti jednotlivce. Se závěry správních orgánů se soud plně ztotožňuje, v podrobnostech na ně odkazuje a uzavírá, že důvody hodné zvláštního zřetele nebyly v případě žalobce prokázány, neboť životní situace žalobce se žádným významným způsobem neliší od životní situace ostatních cizinců. S odvolacími námitkami žalobce, spočívajícími v nesouhlasném stanovisku se závěry prvostupňového rozhodnutí ohledně neprokázané existence důvodů hodných zvláštního zřetele, se žalovaná řádně zabývala a v dostatečném rozsahu se s nimi vypořádala.
33. Pro úplnost lze uvést, že odepření práva trvalého pobytu cizince představuje opatření omezující volný pohyb osoby velmi nízkou intenzitou, když cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, ale pouze mu neuděluje nejvyšší druh pobytu na území České republiky. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území České republiky a nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu, přičemž cizinec má možnost usilovat o jiný druh pobytového oprávnění na území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112).
34. Městský soud tak neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti. Nesouhlas se způsobem vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

VI.**Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

35. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí porušila v žalobě označená ustanovení právních předpisů, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. června 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.